

Kitas rytas atrodė ILGAS kaip NIEKAD. NIEKAIP negalėjau susikaupti klausytis to, ką pasakoja mūsų mokytoja, panelė Džouns, vis galvojau apie Meisę, jos lūžusią koją ir PRAKEIKSMĄ, kuris įsmuko į jos ĮTVARĄ ir KUTENO koją. Be to, Džudė

kas trisdešimt sekundžių klausinėjo, kiek valandų ir ar aš esu TIKRA, jog mano laikrodis nesugedęs.

Vėliau, per pietų pertrauką, virėjos patiekė

MĖGSTAMIAUSIĄ ♡
MEISĖS
DESERTĄ – ♡

rausvą pudingą su ledais. Džudei to buvo per daug, ji IŠMETĖ padėklą ant

grindų ir suspigo:

– DAUGIAU TAIP NEBEGALIU!

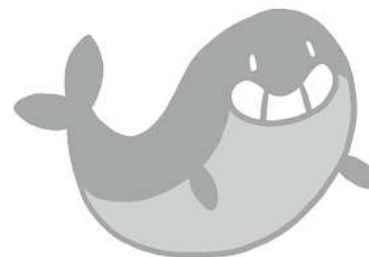
Kartais Džudė labai **NULIŪSTA** ir tampa **PIKTA**, o kiti jai dėl to priekaištauja.

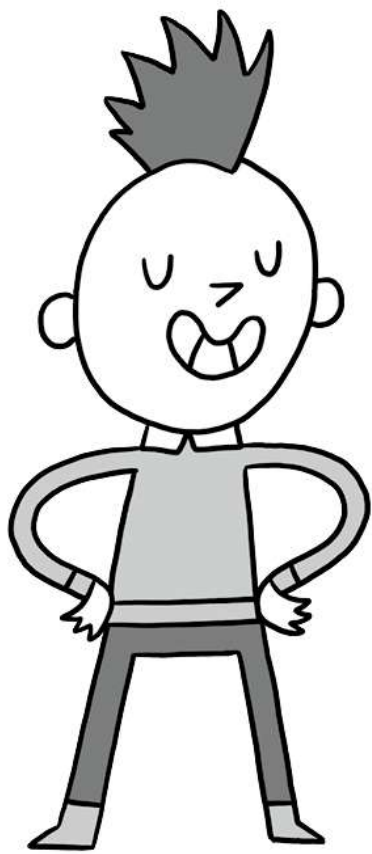
Pakėliau padėklą nuo žemės ir padėjau į vietą. Visa laimė, kad jis buvo tuščias ir kad virėjos nematė, kaip Džudė nutėškė jį ant žemės, nes priešingu atveju jos būtų ne juokais

☆
☆ ĮSIUTUSIOS. ☆
☆ ☆

Jos ir taip mūsų nemėgsta, nes žino, kad negalime pakęsti daugumos jų gaminamų patiekalų (ypač piemenų pyrago). Joms nepatinka, kad sukūrėme **PETICIJĄ** dėl pyrago **UŽDRAUDIMO** ir surinkome **DAUGYBĘ** parašų, netgi kai kurių **MOKYTOJŲ**.

Taigi, griebiau Džudę už rankos ir ištempiau iš valgyklos, kol ji nespėjo įsisiautėti. Šią savaitę mums jau teko aiškintis direktoriui, nenorėjau to daryti dar kartą (neturiu laiko paaiškinti visoms detalėms, tačiau tai susiję su mūsų sumanymu žaidimų aikštelėje

atidaryti kirpyklą ir su PANKO šukuosena, kurią Džudė padarė Gariui Periui).

Nusitempiau Džudę į mūsų slaptą kambarėlį (jis yra po laiptais, vedančiais į berniukų

tualetą, apie jį žinome ir jo raktą turime tik mes). Mudvi prisėdome ant vieno iš apverstų kibirų (juos naudojame vietoje kėdžių), o Zakas užrakino duris.

Kai tik durys buvo užrakintos, Džudė pasakė:

- Tikrai nemanau, kad sugebėsiu SUSITVARKYTI su nemalonumais dėl lūžusios Meisės kojos IR prakeiksmo!

Buvo akivaizdu, kad Džudei labai liūdna ir ji jaučiasi KALTA, taigi nutariau, kad laikas

Nuo šiol AŠ būsiu atsakinga už Meisės KOJOS PRAKEIKSMO ŠALINIMO PLANO kūrimą.

Taigi, atsisėdau ir pakėlusi vieną medinių grindų lentutę išsitraukiau **MAŽYTĘ BALTĄ LENTĄ**, kurią netyčia buvome pavogę, ir **GERĄ RAŠIKLĮ**. Viską laikome paslėpę, kad niekas neišsiaiškintų mūsų planų, jei aptiktų šį slaptą kambarėlį.

Pasirengusi rašyti, tariau:

- Taigi, ką žinome apie prakeiksmą?

Zakas pasakė, jog žinome, kad

egzistuoja ligoninėje ir kad jis pateko į Meisės įtvare.

Taigi, užrašiau:

**SEBAS TEIGIA, KAD
13-OJE PALATOJE YRA PRAKEIKSMAS.
ŠIUO METU PRAKEIKSMAS YRA
MEISĖS KOJOS ĮTVARE.**

Tai buvo viskas, ką užrašiau, nes mes daugiau nieko nežinojome.

Tuomet Džudė pasakė, kad mums vertėtų užėiti pas ją į svečius išgerti arbatos ir pasinaudoti jos mamos

kompiuteriu **TYRIMO** tikslais.

Jai nutilus, pamačiau, kad ji spokso į kibirą, ant kurio dažniausiai būna įsitaisiusi Meisė.

Tada padėjau lentą, atsistoju ir sušukau:

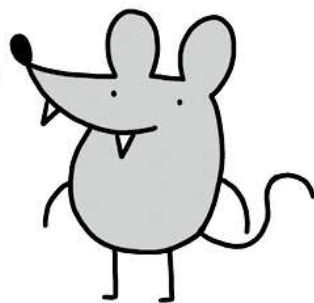
- Gerai, padarykime **TAI!**

Zakas su Džude dėbelėjo į mane, nes nesuprato, ką noriu padaryti.

Tada ištiesiau ranką į priekį ir pasakiau:

- Jei įstengėm susidoroti su demonais ir žiurkėmis-vampyrais, tikrai susidorosime ir su prakeiksmu. Mes išgelbėsime Meisę. Neabejoju tuo. **PIRMYN!**

Zakas pašoko ir uždėjęs

savo ranką ant manosios tarė:

- Padarykime tai.

Tada aš pasakiau:

- Atleisk, Zakai, neišgirdau. Kąąąąą tu sakei?

Žinoma, aš **IŠGIRDAU**, bet norėjau, jog jis tai pakartotų **GARSIAU**, kad Džudė pasijustų drąsiau, vėl taptų savimi ir, užuot liūdėjusi, sutelktų dėmesį į **TYRIMĄ**.

Šyptelėjęs Zakas sušuko:

- **PADARYKIME TAI!**

Pagaliau atsistojo ir Džudė, uždėjo ranką ant mūsų rankų ir šūktelėjo:

- **PADARYKIME TAI!**

